

Все пакъ, за да се уясни въпроса окончателно гр. Игнатиевъ, la bête noire на дипломатията, иностранна, както и руска, се явява въ Виена, за да преговаря съ гр. Андраши за бъдещето разграничение на Балканитѣ. Че гр. Андраши е използвалъ това обстоителство, за да увеличи прекомѣрно претенциитѣ на Австро-Унгария, които далечъ надминаватъ Райхщадската спогодба, е въ реда на нѣщата. При всичко това гр. Игнатиевъ успѣва, жертвайки нѣщо на западъ, да запази останалата частъ отъ Санъ-Стефанска България като едно цѣло до линията Враня—Круша Планина—Орфански Заливъ съ изходъ на Бѣло море.

Обаче въпрѣки това съгласие, благодарение на вѣроломството на австрийската дипломатия, твърде скоро се почва нагласенъ кръстосанъ огънь отъ Лондонъ и отъ Виена срещу Санъ-Стефанска България. Графъ Андраши забравя възприетото вече отъ него становище въ преговоритѣ съ Игнатиева и тича въ помощъ на Солсбъри да отрѣже България отъ Бѣло море. Да, по едно време, когато маркизъ Солсбъри настоява да се раздѣли България на две, гр. Андраши, съ съкровено желание да преобърне южната половина въ гръцка областъ, безъ стѣснение усвоява сѣщото становище. И трѣбва да се намѣси князъ Бисмаркъ, за да му припомни, че дветѣ български области, взети заедно, далечъ не се равнятъ по пространство на онази България, която Андраши бѣше вече уговорилъ съ Игнатиева! Очевидно Лондонъ и Виена съставляваха единъ единенъ фронтъ противъ Русия, противъ създадената отъ нея Велика България. И когато стана явно, че въпрѣки всички изкуствени пречки, предполагаемата Източна Румелия все ще има преимуществено български обликъ, пакъ по взаимно съгласие тѣ измислиха да се повѣри пазението на Балкански хребетъ на турски войски. Споредъ Андраши Турция щѣла да изгуби своята опора въ Европа, ако не държи гарнизони на Балкана.

Така се подготви предварително ревизията на Санъ-Стефанския договоръ. Оставаше Берлинския ареопагъ да освети тая ревизия, като просто впише въ своитѣ дневници наложенитѣ отъ Австро-Унгария и Англия и възприети отъ Русия домогвания. При тая обстановка ставаше излишно твореца на Санъ-Стефанска България да я защитава въ Берлинъ. Но понеже все пакъ не бѣше сигурно, че той не ще се яви на конгреса, каго безспоренъ авторитетъ по балканскитѣ въпроси — по думитѣ на самия князъ Горчакова,—въ който случай можаша да се намѣрятъ на-гѣсно както Солсбъри, който заедно съ Игнатиева разграничаваше българскитѣ земи въ Цариградската конференция, тъй и Андра-